

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Noiembrie (Brumar)
nr. 11 (25) / 2018

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Ateul și creștinismul modern

Citiți în pagina 1

Ce să facem să scăpăm de
împietirea inimii?

Citiți în pagina 5

Sfântul Apostol Andrei,
cel întâi chemat

Citiți în pagina 15

De ce ne plictisim unii de
alții?

Citiți în pagina 11

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*umnezeu a rânduit anumite legi. Printre legile cele mai importante pe care Dumnezeu le-a înrădăcinat în mintea oamenilor este aceea ca familia să fie formată din bărbat, femeie și pruncii lor.

Un lucru mai sfânt și mai demn de apărat nu există, cred, în această lume. Oamenii de bine să își arate adeviziunea lor vizavi de respectarea unei porunci a Domnului ca să se împlinescă și la noi, așa cum s-a întâmplat și împlinit și în alte țări ale lumii, când oamenii au introdus în Constituție acest gând absolut curat că familia nu poate fi formată decât dintre un bărbat, soția lui și pruncii pe care îi binecuvântează Dumnezeu.

ÎPS Teofan - Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Ateul și creștinismul modern

De fiecare dată când mă închin în fața unei icoane, mă simt impresionat de blândețea și iubirea ce o transmite. Și mă întreb de multe ori, ce ne strică bucuria și ne face să uităm iubirea? Ce ne face să afirmăm că nu credem în existența divinității, că nu credem în/ nu putem explica logic existența Lui Dumnezeu? În curând începe postul Crăciunului, după cum este cunoscut în popor. Dacă în viziunea creștinului ortodox, această perioadă de post nu este decât o perioadă de pregătire și îmbunătățire duhovnicească pentru întâmpinarea Nașterii Domnului Hristos, a Dumnezeului și Mântuitorului nostru, pentru cei care neagă existența Lui Dumnezeu, această perioadă nu reprezintă decât un prilej de petrecere, de întâlniri de familie sau de a „vâna” reducerile substanțiale oferite de comercianți.

Recent, am auzit o discuție între câțiva oameni, spunând că au fost puși în calitate de martori să depună mărturie sub jurământ. Din relatarea lor, se observa fără îndoială că nu au niciun resentiment atunci când mărturisesc strâmb, cu mâna pe Sfânta Scriptură. Incredibil!!!

Puteau măcar să declare că nu împărtășesc această credință, nicidecum să depună jurământ în Numele Celui în care ei, de fapt, nu cred. Ce se mai poate face în cazul de față?

Trăim cu impresia, de cele mai multe ori, că dacă ne aflăm într-o continuă „evoluție”, înseamnă că tot ceea ce ni se oferă este spre folosul nostru. Evoluția este procesul prin care ne apropiem din ce în ce mai mult de scopul avut sau de țelul propus; însă observ cu tristețe că majoritatea lucrurilor ce acum ne înconjoară, mai degrabă ne îndepărtează de Dumnezeu, de scopul avut al fiecărui creștin.

Chiar și o colegă de serviciu mi-a spus cu ceva timp în urmă despre copiii ei (19 și respectiv 24 ani) că sunt ateii, asta în situația în care ea este ortodoxă, soțul ortodox și copiii sunt botezați ortodox, după cum tot ea afirma într-o discuție anterioară. Întrebând care a fost cauza care a condus la această opinie, la această

stare de fapt, a motivat că, logic, Dumnezeu nu există, iar ceea ce știința nu poate demonstra, omul modern nu ar trebui să accepte! Mai mult decât atât, concepțiile de tipul: copiii noștri nu sunt „încuiați la minte” ca cei din vechime sau că, la ei nu „ține” povestea cu „Doamne Doamne”, s-a generalizat în ultimul timp. Oare, principiile care stau la baza fizicii, curentul electric, telefonul, fotografia, praful de pușcă sau chiar „banala” roată, au fost descoperite de cei încuiați la minte?

Întâlnim din ce în ce mai des oameni care pentru a fi „la modă” sau a-și etala cunoștințele acumulate, se mândresc cu mărturisirea plină de sine: „sunt ateu!”...

Bineînțeles că, după modelul Mântuitorului, respectăm libertatea și drepturile omului... îl acceptăm așa cum este, ascultându-l cum încearcă să-și argumenteze poziția și să își susțină convingerile.

Omul uită însă cel mai important lucru, și anume că atunci când spune: „nu cred în Dumnezeu”, de fapt mărturisește că Dumnezeul nostru există, iar el, din anumite motive, nu vrea să creadă în Dumnezeul în care credem noi. Astfel, argumentând „credința” lui, nu face altceva decât să îngroape talantul dăruit de Domnul Hristos.

Personal, cred că mulți dintre noi, pur și simplu, L-am înlocuit pe Dumnezeu în viața lor cu altceva: carieră, bani, afaceri sau orice altceva ce acaparează toată atenția noastră. Și mai mult decât atât, am ajuns să ne consumăm toată energia creatoare frământându-ne mintea cu judecată plină de inteligență, în loc să găsim căile simple ce duc la Hristos. Scriind aceste rânduri îmi vine în minte o povestioară scurtă (nu mai știu sursa de unde am citit-o) pe care aș dori să o împărtășesc cu voi, prietenii mei.

Era odată o femeie săracă. Pentru orice bine sau rău care i se întâmpla, rostea mereu „Slavă lui Dumnezeu!”. La mică distanță de ea trăia un om plin de bani, dar sărac în credință, care, de fiecare dată când trecea prin fața casei ei și o auzea spunând „Slavă lui Dumnezeu!” sau „Mulțumesc Doamne!”, se enerva. A răbdat până într-o zi când i-a spus servitorului său:

- Mergi în piață și cumpără două coșuri de alimente și du-le acestei femei. Iar dacă te va întreba cine le trimite, să-i spui că diavolul.

Așadar, a doua zi, servitorul sună la ușa femeii. Când deschide, vede două coșuri cu alimente și pe servitor în spatele lor.

- Slavă lui Dumnezeu! Îți mulțumesc, Doamne! a spus femeia strălucind de bucurie.

- Nu vreți să aflați cine v-a trimis atâtea bunătăți?, a întrebat cu nerăbdare

servitorul.

- Nu, fiule, nu are importanță. Când Dumnezeu vrea, și diavolul îi slujește, a spus femeia bucuroasă și dând slavă Lui Dumnezeu, a intrat cu coșurile înăuntru.

Da, cam atât am reținut din această frumoasă poveste de suflet. Sunt sigur că nu există om fără credință, pentru că ea este atât de adânc pusă de Domnul în fiecare dintre noi, încât, ca să ne lepădăm de ea trebuie să negăm că suntem oameni! Nu putem face altceva decât să ascultăm omul ce vorbește, că să ne dăm seama ce iubește de fapt.

Din ceea ce știu, cuvântul „ateu” înseamnă „fără Dumnezeu”, „cel ce se desparte de Dumnezeu” sau „cel ce nu recunoaște pe Dumnezeu”. Asta nu înseamnă că așa este! Vă pun întrebarea: Se poate vedea sufletul omului cu ochiul omenesc (pământesc)? Cu siguranță, nu! Asta nu înseamnă că nu există...

Din păcate, sunt și oameni care nu cred pentru că nu au fost învățați să creadă! Și s-a ajuns la aceasta pentru că, în multe cazuri, oferim totul copiilor noștri, în afară de Hristos! Da, și este una dintre greșelile cele mai des întâlnite în zilele omului modern. Am ajuns să trăim cu impresia că mai de folos îi sunt bunurile (aici mă refer la partea materială) lăsate copilului, decât credința care-l va ajuta să nu se piardă în patimi ceucid și sufletul și bucuria!

Cred că sunt cazuri în care cei ce se consideră atei, o fac din a se revolta împotriva „sistemului” și „credinței impuse”, dar oare cine-i respectă libertatea: Domnul Hristos - care așteaptă cu nerăbdare întoarcerea noastră, a fiilor risipitori - sau „statul de drept” care așteaptă să-și încaseze taxele impuse?

Poate că și „ateii” au dreptatea lor, dar, aș întreba pe cei ce se consideră atei, dacă s-ar afla într-un avion care se prăbușește, într-un vapor ce se scufundă sau în vreo speță asemănătoare, cine poate afirma în clipa aceea: „Nu cred că Dumnezeu există”?

Închei aceste rânduri cu speranța că Domnul Hristos se va îndura și de oile pierdute ale creștinismului ortodox modern și va scoate la liman pe toți cei rătăciți. Nu știu când vom conștientiza adevărata valoare a vieții dăruite, a talantului primit, dar când lăsăm timpul să treacă în zadar este ca și cum facem un pas înapoi de la Domnul Hristos ce ne așteaptă cu brațele deschise, spunând: „Iertate-ți sunt păcatele”...

Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Duhovnicul, prieten al fiului duhovnicesc

Odată cu sfârșitul mărturisirii și cu rostirea rugăciunii de dezlegare, nu ia sfârșit și legătura duhovnicului cu penitentul, ci dimpotrivă, această legătură care a luat ființă se continuă și se consolidează. Din acest moment, preotul îi este părinte duhovnicesc ucenicului și are datoria de a-l crește duhovnicește și de a se ruga permanent pentru evoluția lui duhovnicească. Duhovnicul îl poartă cu sine și răspunde pentru el în fața lui Dumnezeu, atât timp cât omul se mărturisește la el.

Sfaturile pe care duhovnicul le dă penitentului se adaugă pe măsură ce ucenicul crește duhovnicește. Mărturisirea îl eliberează pe cel ținut de păcat, face din robul păcatului fiul libertății, iar sfaturile care i se dau au rolul de a-l ține pe cel ce s-a mărturisit în această stare de libertate și, implicit, în comuniune cu Dumnezeu.

Există credincioși care, apăsați de povara unor păcate, îl caută pe preot pentru a se mărturisi, după aceea însă evită întâlnirile cu preotul din cauza rușinii. Trebuie precizat faptul că preotul nu păstrează imaginea celui ce a păcătuțit, ci a celui ce s-a mărturisit și s-a îndreptat. Față de aceștia, preotul trebuie să arate mai multă purtare de grijă, mai multă apropiere și chiar mai multă afecțiune. El poate să facă dovada că-și poate aminti orice, numai păcatele care i-au fost mărturisite, nu.

În preotul duhovnic, ucenicul nu trebuie să vadă doar pe cel ce predică, pe cel ce muștră, ci și pe cel ce iubește. Duhovnicul este cel ce iubește cu iubirea lui Hristos. Dacă fiul duhovnicesc poartă cu sine chipul moral al părintelui sufletesc, acesta din urmă poartă cu sine neputințele celui dintâi. Duhovnicul nu este un depozit de iertare care se administrează fără discernământ. Din iubire duhovnicul iartă, dacă aceasta zidește și tot din iubire leagă, nu iartă, tot pentru a zidi.

Duhovnicul trebuie să fie primul prieten al fiului duhovnicesc. Lucrarea preotului asupra ucenicului după mărturisire este începutul pregătirii acestuia din urmă pentru o nouă mărturisire. Duhovnicul este medicul sufletesc cel ce cunoaște bolile ucenicilor săi, evoluția lor duhovnicească, râvna lor și dorința statornică de îndreptare.

Pr. Prof. Dr. Viorel Sava, Taina Mărturisirii în riturile liturgice actuale, Editura Trinitas

Ce să facem să scăpăm de împietrirea inimii?

Astea sunt lucruri care nu depind de un ajutor din afară. Acestea depind de tine. Eu v-am dat o soluție. Nu să vă mângâiați cu faptul că le auziți. V-am dat un sfat: să fiți veseli. Cum să fiu vesel, poate să spună cineva, când nu pot să fiu? Dacă ești vesel, inima se desface și ea, este receptivă. Pentru că inima este adâncul cel mai adânc, cel mai profund din toate organele noastre pe care le avem. Inima este făcută de Dumnezeu ca să poată sta și El în ea, nu este ca orice organ. Inima asta, pe care o avem noi și bate și punem mâna pe ea, este un simbol al inimii.

Inima este dincolo de ea. Are o profunzime dincolo de conștiință. Poartă în adâncul și în profunzimea ei acel punct extraordinar, pe care l-a făcut Dumnezeu chip și asemănare, acolo unde spune Mântuitorul: „vom veni cu Tatăl și locaș la El Ne vom face”. Acesta este chipul și asemănarea, nu picioarele, ochii și urechile. Minteaa este un subordonat al inimii.

La inima asta cum ajungem?

– Este foarte ușor. Bagă-ți mintea acolo și zi: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”. Deci, dacă ai o stare de veselie, de descongestionare, de dispoziție, inima se desface și

ea.

Ce înseamnă „Eu sunt amărât”? Cum ești amărât, când Hristos a înviat, când suntem înțelegători în ceea ce privește crucea pe care trebuie să o ducem și noi? Un om care crede în Hristos este vesel, e plin de nădejde, că Hristos nu-l lasă cu niciun chip. Și această stare continuă de veselie, pe unde trăiești, este și o stare de rugăciune și o trăire creștină și de inimă prezentă la Dumnezeu. Pentru că acesta este secretul: să ai inima prezentă. Pentru că Dumnezeu nu are nevoie de cunoștințele tale, știe ce vrei. Are nevoie de cererea ta, de atenția ta. Vezi, niște părinți, mama și tata, când văd pe copilul lor că-și pune toata nădejdea în ei, mor de dragul lui și nu știu ce să-i mai dea.

Extras din Părintele Arsenie Papacioc, Dialoguri, Editura Areopag

**Nimic nu este pierdut
cât timp credința
e în picioare, cât
sufletul nu abdică și
capul se ridică din nou.**

Arsenie Papacioc

Strofe pentru suflet

Îți mulțumesc

Azi nu-ndrăznesc să-Ți cer nimic.
Azi vreau doar să îți mulțumesc,
Că, Doamne, m-ai învrednicit
În versuri eu să Te slăvesc...

Sunt cel mai mare păcătos,
Dar Tu ești bun și milostiv,
Și nu Te mâni; bucuroș
Primești și sufletu-mi tardiv.

Am înger povățuitor
Și sfânt duhovnic pe pământ,
Căci Tu m-ai vrut biruitor
Și nu în gheenă s-am mormânt.

Mi-ai dat pe Duhul Tău Cel Sfânt;
Ai vrut pe El ca să-L primesc...
Mi-ai dat și Scumpul Tău Cuvânt;
Azi eu, umil, îți mulțumesc.

Adrian Irașoc

În cinstea Sfântului Cuvios Onufrie de
la Sihăstria Voronei:

Cinstim prăznuirea ta,
Sfânt și Cuvios Părinte,
Azi, în codrul ce sălta
Când urcai la cele sfinte;

(Viețuind un sfert de veac
Într-o peșteră săracă,
Cu post aspru ai certat
Toată ceata diavolească.

Te-ai rugat neîncetat,
Ai dus aspră nevoiță,
Pe monahi i-ai învățat
Să obțină biruință,

Căci lor pildă te-ai făcut
Și pe mulți la calea bună
I-ai adus, sihastru sfânt,
Câștigând în cer cunună.

Toți creștinii te-au iubit;
Ei veneau să-ți ceară sfaturi.
Tu, fiind foarte smerit,
Își găseau la tine leacuri...).

Noi venim la racla ta
Să-ți aducem rugăciune,
Sperând că vei asculta
Lacrimă, închinăciune...

În cântări te laudăm,
Iar icoana ta cinstind-o,
Suflet lângă suflet stăm,
Ziua ta sărbătorind-o.

Oameni, îngeri luminați
Te măresc, azi, în tropare,
Iar cei care sunt luptați
Uită orice supărare.

Noi, românii, ne-adunăm,
Bucuroși ți-aducem cinste,
Slavă lui Hristos îi dăm...
Bucură-te, Sfânt Părinte!

Adrian Irașoc

Cum se așază miridele pe Sfântul Disc și de ce?

SÎn prima parte a Proskomidiei, preotul scoate cu copia Agnețul din prima prescură, simbolizând Pătimirile Mântuitorului, apoi îl va așeza în mijlocul Sfântului Disc, cu pecetea în sus, lucru ce indică faptul că Hristos s-a ridicat ca om cu fața spre Tatăl, spre cer, aceasta, desigur, în numele umanității care imploră reluarea comuniunii cu dumnezeirea, comuniune desființată prin păcatul strămoșesc.

După scoaterea Agnețului urmează scoaterea dintr-o altă prescură a unei miride în formă triunghiulară „întru cinstea și pomenirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu”. Așezând mirida aceasta în dreapta Agnețului, preotul rostește: „statut-a Împărăteasa de-a dreapta Ta, în haină aurită îmbrăcată și preaînfrumusețată”. Așezarea miridei pentru Preasfânta Născătoare de Dumnezeu înseamnă, de fapt, că jertfa lui Hristos din Sfânta Liturghie este făcută spre slava Maicii Sale. Maica Domnului este reprezentată, așadar, de mirida adusă în cinstea sa, alături de chipul Trupului Fiului Său, Agnețul: „Maica Domnului se roagă în fruntea întregii comunități ca acest Agneț să fie primit în jertfelnicul cel mai presus de ceruri și prefăcut în trupul jertfit al Fiului Ei, care va reprezenta (...) jertfa comunității și a Maicii Domnului însăși” (Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Spiritualitate și comuniune în Liturghia Ortodoxă).

Preotul pune în partea stângă a Agnețului miridele pentru cele nouă cete de Sfinți: Sfinții Îngeri, Sfinții Prooroci, Sfinții Apostoli, Sfinții Ierarhi, Sfinții Mucenici, Sfinții Cuvioși, Sfinții Doctori fără de arginți, Sfinții drepti Părinți Ioachim și Ana și toți Sfinții, împreună cu rugăciunile Sfântului a cărui Liturghie se săvârșește. Aceasta demonstrează că toți acești Sfinți se bucură de aceeași slavă, de care se bucură Domnul cel Răstignit și Înviat, dar nu se află în aceeași intimitate cu El, așa cum se află Maica Lui. Scopul scoaterii acestor miride este la fel, acela de a mijloci prin rugăciunile lor, primirea pâinii și a vinului de către Dumnezeu, în vederea prefacerii în Trupul și Sângele Mântuitorului.

În partea de jos a discului, sub Agneț, vor fi așezate 3 miride, în formă de

triunghi, mai mici decât cel al Sfintei Fecioare, însă mai mari decât cele 9 miride scoase pentru sfinți, începând cu episcopul locului, conducătorii și armata țării, ctitorii Sfântului Locaș (ai bisericii unde se săvârșește Sfânta Liturghie) și mai jos de acestea trei se scot miridele pentru credincioșii vii și morți, despărțite în două grămăjoare de firimituri. Pomenirea celor vii, cât și a celor morți la proscomidie are un sens profund, sens evidențiat de Părintele Stăniloae în câteva propoziții: „Bucățița de pâine scoasă pentru fiecare persoană umană distinge pe cei pentru care se scoate, dar îi și apropie de Hristos și între ei, arătându-i în plus ca fiind de aceeași fire umană cu Hristos și între ei.

Aceste miride nu sunt scoase cu scopul de a-i împărtăși din ele pe credincioși, pentru că din ele nu se împărtășește niciodată nimeni, ele sunt scoase pentru a sta în apropierea Trupului Domnului. În sensul acesta toți ne unim cu Hristos prin împărtășire, dar rămânem și distincți de El, prin părțile din care nu se împărtășește nimeni”. Semnificația așezării miridelor pe Disc reprezintă „Nunta Mielului Hristos, înconjurat de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și de Înainte Mergătorul, urmat de Îngeri și de Sfinți.

În mijloc Îl vedem pe Iisus Hristos Însuși, Lumina cea adevărată și Viața cea veșnică. El este în mijloc prin Agneț, iar Maica Lui, de-a dreapta prin miridă, Sfinții și îngerii de-a stânga, iar dedesubt întreaga adunare a credincioșilor Lui, dreptmăritori. Aceasta este taina cea mare: Dumnezeu între oameni și Dumnezeu în mijlocul dumnezeilor, care se îndumnezeiesc de la Cel ce după fire este Dumnezeu, Care S-a întrupat pentru dânșii. Aceasta este Împărăția ce va să vie și petrecerea vieții celei veșnice: Dumnezeu cu noi, văzut și împărtășit” (Sfântul Simeon al Tesalonicului, Despre Sfânta Liturghie).

Astfel, așezarea părțicelor:

- de-a dreapta și de-a stânga, sfântului Agneț, constituie Biserica Biruitoare din ceruri;
- iar firimiturile de sub Agneț, pentru credincioșii vii și morți, constituie Biserica Luptătoare de pe pământ.

Cu alte cuvinte, putem spune că pomenirea Maicii Domnului și a Sfinților la Proscomidie scoate în evidență unitatea Bisericii cerești și a celei pământești în Hristos, precum și faptul că împărtășirea credincioșilor de El în Euharistie și în orice Taină nu se înfăptuiește decât în prezența rugătoare și plină de bucurie conștientă a întregii Biserici din ceruri.

Sursa: www.doxologia.ro

Știi ce am făcut azi, Doamne?

M-am trezit dimineață fără niciun chef de viață. În loc să mă bucur de lumina soarelui, i-am invidiat pe aceia care pot dormi până mai târziu, fără să mă gândesc și la aceia care azi nu s-au mai trezit.

Am blamat soarta că trebuie să mă duc la muncă, fără a mă gândi că alți oameni nu au unde să muncească.

Când am ieșit din casă, m-a deranjat ploaia care mă lovea peste obraji și nu m-am gândit și la cei obligați să stea în case, la cei care ar alergera bucuroși prin ploaie dacă ar avea picioare sănătoase.

Am detestat zgomotele făcute de mașini și de oameni, fără a mă gândi la aceia care trăiesc în liniște deplină.

„Ce zi urâtă!” – mi-am spus, fără să mă gândesc că alți oameni sunt prin spitale sau că poate își conduc pe cineva drag pe ultimul drum.

Am ajuns la serviciu și, fără să îmi dau seama, am rănit cu privirea mea încruntată și cu răceala mea, fără să mă gândesc că fiecare om pe care-l întâlnesc are propriile bătălii de dus și că privirea mea posomorâtă i-ar putea amplifica tristețea, îndoiala, durerea...pe când, un zâmbet i-ar putea aduce soarele în suflet.

Am mâncat în grabă, nemulțumită de hrana mea, uitând că atâtea suflete sunt înfometate.

Ziua a trecut foarte repede, iar eu nu am făcut nimic. A fost aceeași rutină zilnică, în care am uitat să mă bucur, în care am uitat să fac un gest pentru cineva, în care m-am gândit doar la mine și mi-am plâns de milă... M-am gândit doar la lucrurile pe care nu le am și am uitat să fiu recunoscătoare pentru tot ceea ce am în prezent.

Iar seara am adormit, uitând să îți mulțumesc pentru că am ajuns cu bine acasă, pentru tot ce am, pentru primele raze de soare, pentru ploaie, pentru oameni, pentru sănătate, pentru hrană și pentru speranța zilei de mâine.

Și am realizat câte lucruri excepționale poate oferi o zi obișnuită din viață, iar eu am uitat să mă bucur de ele.

Îți mulțumesc, Doamne!

Sursa: Irina Binder, *Insomnii, Editura For You*

De ce ne plictisim unii de alții?

Faptul că ne plictisim unii de alții – prietenii de prieteni, soții între ei – arată că de fapt între noi nu există relații adevărate. Ca să mă plictisesc de cineva, trebuie să-l epuizez, să-l știu ca în palmă. Or, persoana este infinit de adâncă, fiind chip al Treimii neajunse. Dacă ne plictisim de om, înseamnă că îl privim doar la suprafață. Dar atunci suntem superficiali și ne plictisim și de noi înșine. De aceea căutăm tot timpul noul de suprafață.

Omul modern, în general, habar nu are ce înseamnă adâncimea unei relații. El este învățat să fie superficial, din leagăn până la mormânt, prin modul de viață care i se impune. Esența căderii Evei este superficialitatea. Diavolul a îndemnat-o să fie superficială, promițându-i cunoașterea adevărată. Poate că a fost și ea puțin superficială mai dinainte, din libera ei voință. Era cu neputință să epuizeze de contemplant creația lui Dumnezeu. Faptul că a dat atenție șarpelui arată că încă nu se adâncise cu totul în ceea ce i se oferise să contemple („tot pomul”). Dacă ar fi adâncit cu adevărat contemplarea creației, ar fi fost atât de uimită și acaparată, încât nu ar mai fi avut timp de nimic altceva.

Poate prima neascultare, mult mai subtilă, a fost că nu a urmat sfatul lui Dumnezeu de a mânca din tot pomul. Și noi cădem, în general, pentru că nu ne ținem cu tărie de cugetarea neconținută la Dumnezeu. Ori de câte ori ne îngăduim să ne rupem de El, diavolul poate avea intrare. Adevărata relație între doi oameni nu poate fi decât aceea de a se umple unul de altul. Și totuși, simțind că ești plin de celălalt, voiești să te umpli și mai mult și simți că ai și mai mult loc să-i încapi.

Deci, umplerea nesăturată de celălalt presupune golirea nemărginită de sine, lărgirea la nesfârșit a inimii tale. Cum amândoi prietenii se lărgesc neconținut, este nevoie ca fiecare să simtă că el trebuie să se lărgescă mai mult decât lărgirea celuilalt, să crească mai mult decât creșterea celuilalt. Fiecare trebuie să iasă de la sine în întâmpinarea celuilalt. Aceasta este prietenia reală. Această lărgire este de neînțeles omului lumii. Ea este taina Maicii Domnului, al cărei pântec este „mai desfătat, mai larg decât cerurile” și a tuturor sfinților care îl încap pe Iisus în inimile lor. Este ceva ce nu se poate explica logic, ci care se trăiește.

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sursa: www.ortodoxiatinerilor.ro

Oamenii se chinuiesc pentru că au în sufletul lor deznădejde!

Oamenii de astăzi nu cunosc această bucurie a călugăriei. Ei cred că nu trebuie să trăiești în lipsă, ca să nu te chinuiești. Dacă oamenii ar gândi puțin mai călugărește, dacă ar trăi mai simplu, ar fi liniștiți. Acum se chinuiesc, pentru că au în sufletul lor neliniște și deznădejde.

„Cutare a reușit în viață fiindcă și-a făcut două blocuri de locuințe sau pentru că a învățat cinci limbi etc., iar eu nu am niciun apartament și nu știu nicio limbă străină. Oh, sunt pierdut!”

Unul are o mașină și începe: „Cutare are una mai bună. Să-mi iau și eu”. Ia una mai bună, însă tot nu se bucură de ea, pentru că altul are una încă și mai bună. Și ia pe cea încă și mai bună, dar după aceasta află că unii au avioane personale și iar se chinuiește. Nu se mai oprește.

În timp ce unul nu are mașină, slăvește pe Dumnezeu și se bucură. „Slavă lui Dumnezeu, spune, nu-i nimic că n-am mașină. Am, în schimb, picioare sănătoase și pot merge. Câți oameni nu sunt cu picioarele tăiate și nu se pot sluji pe sine, nu pot ieși la plimbare, ci le trebuie un om să-i slujească, în timp ce eu am picioarele mele!”. Și un șchiop se bucură când spune: „Alții sunt lipsiți de amândouă picioarele!”.

Sursa: Cu durere și cu dragoste pentru omul contemporan, Editura Evanghelistos

Cuvântul părintelui paroh

*S*ubiți credincioși,

Ca în fiecare an, în luna lui Brumar ne bucurăm să aducem cinstire Sf. Apostol Andrei - cel întâi chemat, sfinților arhangheli Mihail și Gavriil, precum și intrării Maicii Domnului în templul din Ierusalim.

Tot în această lună, începând cu data de 15 noiembrie, ne vom pregăti inimile pentru a primi cu bucurie vestea nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, intrând într-o perioadă de curățire trupească și sufletească, în care rugăciunea să ne încălzească inimile, iar milostenia să ne însoțească la tot pasul.

Postul Crăciunului este, deci, în primul rând, o pregătire, o sfințire a gândurilor, a simțirilor, a trupului și sufletului nostru prin pocăință, prin Spovedanie și Împărtășanie, prin citirea mai deasă a Sfintei Scripturi și a scrierilor sfinților și printr-o atenție spirituală deosebită ca să devenim „biserica sfințită” în sufletele și în trupurile noastre.

Să ne ajute Domnul Hristos să înțelegem această perioadă de post nu ca pe o perioadă de opreliști sau de restricții, ci ca timp de sporire în evlavie și dărnicie. Păcatul lăcomiei ne face robi, dar rugăciunea unită cu milostenia ne face liberi. Când ne rugăm, ne unim cu Dumnezeu Cel necuprins și netrecător, primind în suflet pace și bucurie.

Și să nu uităm că „Pe cel ce se bucură în Domnul, nici un necaz nu-l va scoate din bucuria lui.” (Sf. Ioan Gură de Aur)

Vă doresc post binecuvântat!

Al vostru nevrednic slujitor,

P. Julian

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil

Sărbătoarea de pe 8 noiembrie a fost la început doar o prăznuire a Sfântului Arhanghel Mihail. Mai târziu, a fost cinstit împreună cu el și Sfântul Arhanghel Gavriil, ca în cele din urmă să devină o zi de cinstitoare a tuturor cetelor cerești.

Având în vedere că numele celor doi Arhangheli se termină cu forma prescurtată a numelui lui Dumnezeu, „El” (Elohim) („Il” în limba greacă), putem afirma că ei sunt împlinitorii ai voii lui Dumnezeu. Numele Sfântului Arhanghel Mihail, „Mi-cha-El” în limba ebraică, înseamnă „cine este ca Dumnezeu?” (mi=cine, cha=ca, El=Dumnezeu), iar numele Sfântului Arhanghel Gavriil, „Gabriel” în limba ebraică, înseamnă „Dumnezeu este puterea mea”. Mihail este chipul dreptății dumnezeiești, iar Gavriil al milei divine. Arhanghelul Mihail impune în lume dreptatea împotriva nedreptății, pedepsește pe cei care încalcă voia lui Dumnezeu sau săvârșesc nedreptatea și păzește pe cei care sunt dreți. Sfântul Gavriil este arhanghelul bucuriei, al blândeții și milei dumnezeiești, al bunelor vestiri.

Arhanghelul Mihail este cel care a pus capăt căderii îngerilor răi prin cuvintele: „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte”, cuvinte pe care noi le repetăm tot timpul în cadrul Sfintei Liturghii: „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte, Sfânta Jertfă în pace a o aduce”. Este cel care a distrus cetățile Sodoma și Gomora și l-a salvat de la moarte pe Lot împreună cu familia sa. A călăuzit poporul evreu când a ieșit din robia egipteană. L-a întărit pe Iosua, fiul lui Navi, înainte de începerea cuceririi Canaanului și, potrivit Apocalipsei, el va aduce biruința finală asupra diavolului și a slujitorilor lui.

Arhanghelul Gavriil este cel care a vestit nașterea proorocilor și a dreptilor lui Dumnezeu, dar și întruparea și nașterea Fiului lui Dumnezeu din Sfânta Fecioară Maria. Este cel care i-a tâlcuit vedenia lui Daniil (Daniel, 8, 16). Potrivit Tradiției, el este cel care a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a șezut deasupra ei când Domnul a înviat și a vestit pentru prima dată Mironosițelor că Hristos a înviat.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat

Se data de 30 noiembrie îl celebrăm pe Sf. Andrei, „primul chemat” dintre apostolii Mântuitorului, după Sf. Ioan Botezătorul.

Evangelhia după Ioan aduce mărturie că Sfântul Andrei a fost mai întâi ucenicul Sfântului Ioan Botezătorul. În această calitate, el a asistat la botezul Mântuitorului și la alegerea celorlalți apostoli. Împreună cu fratele său, Simon-Petru, a fost martor la minunile săvârșite de Iisus și L-a urmat când Acesta le-a adresat îndemnul „Veniți după mine și vă voi face pescari de oameni”.

Iar cei doi frați, pescari de meserie, au mers după Hristos și au propovăduit împreună Evangelhia în Sciția (teritoriul dintre Dunăre și Marea Neagră) și dincolo de Prut. După Pogorârea Duhului Sfânt, Apostolul Andrei a predicat Evangelhia lui Iisus în misiunea sa de creștinare în Georgia, în Armenia, în sudul Basarabiei și a ajuns în Dobrogea de azi, fiind singurul apostol al Domnului Iisus Hristos care a convertit la creștinism populația geto-daco-romanilor din cetățile acestui ținut.

De la urcarea lui Decebal pe tronul Daciei, raporturile cu Roma s-au înrăutățit. Cu toate acestea, Sfântul Andrei a hirotonit, în continuare, episcopi și preoți în Dobrogea, iar peștera unde acesta a trăit (în comuna Ion Corvin din județul Constanța) a fost primul lăcaș de cult din țara noastră și poarta de intrare a creștinismului.

Apostolul și-a continuat misiunea de creștinare în Bulgaria, în Macedonia și în Grecia, iar în orașul Patras el și-a continuat misiunea mai bine de doi ani. În tot acest timp, Sfântul Andrei a reușit s-o convertească la creștinism chiar pe Maximilia, sora lui Egheat, cel mai puternic persecutor al creștinilor din acele timpuri. Pentru populația care se închina în fața idolilor, convertirea Maximiliei a fost un neașteptat afront, care trebuia pedepsit. Atunci, Sfântul Andrei a fost biciuit și pironit pe o cruce în forma literei X pe care o purta cu sine. Sf. Andrei a sfârșit mucenicește în ziua de 30 noiembrie în anul 87, iar potrivit altor surse, în anul 97, la vârsta de 90 de ani.

Bibliografia: Sinaxar - Viețile Sfinților, Wikipedia

Calendar creștin ortodox - Noiembrie 2018

- 1 J † Sf. doctori fără de arginți Cosma și Damian
- 2 V Sf. Mc. Achindin, Pigasie, Elpifidor, Aftonie și Agapie
- 3 S Sf. Mc. Achepsima Ep., Iosif pr. și Aitala diac. (Pomenirea morților - Moșii de toamnă)
- 4 D **Cuv. Ioanichie cel Mare; Sf. Mc. Nicandru Ep. și Ermeu pr.**

Duminica a XXII-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr); Ap. Galateni VI, 11-18; Ev. Luca XVI, 19-31; glas 6, voscr. 1

- 5 L Sf. Mc. Galaction și Epistimia; Sf. Mc. Timotei, Teofil și Teotim; Sf. Ap. Hermes
- 6 M Sf. Pavel Mărt., Patr. Constantinopolului; Cuv. Luca
- 7 M Sf. 33 de Mc. din Melitina; Cuv. Lazăr
- 8 J †) **Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil**
- 9 V Sf. Mc. Claudiu, Castor, Sempronian și Nicostrat; Sf. Mc. Onisifor și Porfirie; Sf. Ier. Nectarie Făcătorul de minuni
- 10 S Sf. Ap. Rodion, Olimp, Erast și Sosipatru; Sf. Mc. Orest
- 11 D **Sf. M. Mc. Mina; Sf. Mc. Victor, Vichentie și Ștefanida; Cuv. Teodor Studitul**

Duminica a XXV-a după Rusalii (Pilda samariteanului milostiv); Ap. Efeseni IV, 1-7; Ev. Luca X, 25-37; glas 7, voscr. 2

- 12 L Sf. Ioan cel Milostiv, Patr. Alexandriei; Cuv. Nil Pustnicul; †) Sf. Martiri și Mărt. năsăudenii: Atanasie Todoran din Bichigiu, Vasile din Mocod, Grigore din Zagra și Vasile din Telciu
- 13 M †) Sf. Ioan Gură de Aur, Arhiep. Constantinopolului; Sf. Mc. Damaschin (Lăsatul secului pentru Postul Crăciunului)
- 14 M † Sf. Ap. Filip; Sf. Gridorie Palama (Începutul Postului Crăciunului)
- 15 J †) Cuv. Paisie de la Neamț; Sf. Mc. și Mărt. Gurie, Samona și Aviv
- 16 V † Sf. Ap. și Ev. Matei
- 17 S Sf. Grigorie Taumaturgul, Ep. Neocezareei; Cuv. Mărt. Lazăr Zugravul; Cuv. Zaharia
- 18 D **Sf. M. Mc. Platon; Sf. Mc. Romano și Zaheu, diac.**

Duminica a XXVI-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina); Ap. Efeseni V, 9-19; Ev. Luca XII, 16-21; glas 8, voscr. 3

- 19 L Sf. Prooroc Avdie; Sf. Sfințit Mc. Varlaam
- 20 M Înaintepăznuirea intrării în Biserică a Maicii Domnului; †) Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Mc. Dasie; Sf. Proclu, Patr. Constantinopolului
- 21 M **(†) Intrarea în Biserică a Maicii Domnului (Vovidenia)**
- 22 J Sf. Ap. Filimon, Arhip și Onisim; Sf. Mc. Cecilia
- 23 V †) Cuv. Antonie de la Iezerul-Vâlcea; Sf. Ier. Amfilohie
- 24 S Sf. Mc. Clement, Ep. Romei și Petru, Ep. Alexandriei
- 25 D **† Sf. M. Mc. Ecaterina; Sf. M. Mc. Mercurie (Odovania Praznicului intrării în Biserică a Maicii Domnului)**

Duminica a XXX-a după Rusalii (Dregătorul bogat - păzirea poruncilor); Ap. Coloseni III, 12-16; Ev. Luca XVIII, 18-27; glas 1, voscr. 4

- 26 L Cuv. Alipie Stâlpnicul, Nicon și Stelian Paflagonul
- 27 M Sf. M. Mc. Iacob Persul; Cuv. Natanail și Pinufrie
- 28 M Sf. Cuv. Ștefan cel Nou; Sf. Mc. Irinarh
- 29 J Sf. Mc. Paramon, Filumen și Valerin
- 30 V †) Sf. Ap. Andrei, cel Întâi Chemat, Ocrotitorul României; Sf. Frumentiu, Ep. Indiei

Program liturgic

Luni

08,00 - 16,00

Program administrativ (Birou)

16,30 - 18,30

Acatist și Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Marți

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

16,30 - 18,30

Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Vineri

09,00 - 10,30

Sf. Maslu

10,30

Sf. Spovedanie

Miercuri

11,00 - 17,00

Vizită / Consiliere pastorală

17,00 - 18,30

Grup suport pentru familii (AL-Anon)

Sâmbătă

08,00 - 12,00

Pomenirea celor adormiți

16,00 - 16,45

Vecernia

16,45

Sf. Spovedanie

Joi

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

Duminică

08,00 - 12,00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:**Pag.**

Ateul și creștinismul modern	1
Duhovnicul, prieten al fiului duhovnicesc	4
Ce să facem să scăpăm de împietrirea inimii?	5
Strofe pentru suflet	7
Cum se așază miridele pe Sfântul Disc și de ce?	8
Știi ce am făcut azi, Doamne?	10
De ce ne plictisim unii de alții?	11
Oamenii se chinuiesc pentru că au în sufletul lor deznădejde!	12
Cuvântul părintelui paroh	13
Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil	14
Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat	15

Colectivul de redacție:**Președinte:**

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

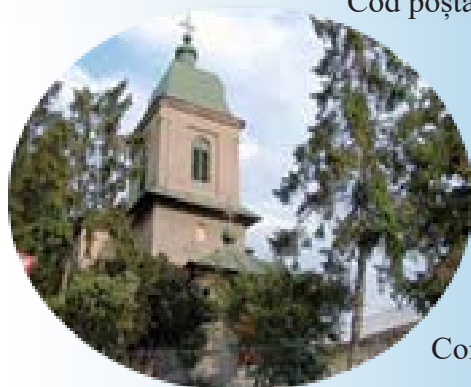
*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Sanciu

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424